

ಯಾವುದೇ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಮೊದಲು ಮಕ್ಕಳ ಮನದ ಭಾವನೆಯನ್ನು ನಾವು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆಗ ಅವರು ತಮ್ಮ ತಪ್ಪಿನ ಸಮರ್ಥನೆ ಮಾಡುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ, ನಾವು ಬಯಸಿದಂತೆ ಓದಿನ ಕಡೆ ಗಮನ ಹರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಬದಲಿಗೆ ಅವರನ್ನು ಬಾರಿಬಾರಿಗೂ ಹಂಗಿಸುತ್ತ, ಮೂದಲಿಸುತ್ತ ಹೋದರೆ ಅವರ ಕೋಪ, ರೋಷ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಹೋಗಬಹುದು.

ಬೇಡಬೇಡವೆಂದರೂ ಮೆಟ್ಟಿಲ ಮೇಲೆ ಆಟವಾಡಿ ನಿಮ್ಮ ಮಗು ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದಿತು ಎಂದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ. ಗಾಯಗೊಂಡು ಮಗು ಅಳುತ್ತಾ ಬರುವಾಗ, 'ಮೊದಲು ಅಳೋದು ನಿಲ್ಲು...' ಎಂದು ಗದರಬೇಡಿ. 'ನಂಗೊತ್ತು. ನಿನಗೆ ನೋವಾಗಿದೆ ಅಂತ.. ಆದ್ರೆ ಅಂಥದ್ದೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ...' ಎಂದು ಸಮಾಧಾನವಾಗಿ ಮಗುವಿನ ಪರವಾಗಿ ಮಾತಾಡಿ. ಮಗುವಿನ ಅಳು, ನೋವು ಕಡಿಮೆ ಆದ ನಂತರ 'ಮೆಟ್ಟಿಲಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಆಡಬಾರದು ಅಂತ ಈಗ ಗೊತ್ತಾಯ್ತಲ್ಲ?' ಎಂದು ಸಹನೆಯಿಂದ ತಿಳಿಹೇಳಿ.

ಕೆಲವು ಕಿಶೋರ ಮಕ್ಕಳು ಹಾಗಲ್ಲ. ಪಕ್ಕನೆ ಬರುವ ಸಿಟ್ಟು ಅವರದ್ದು! ಹಸಿವಾದಾಗ ಬೇಗ ಊಟ ಬಡಿಸದಿದ್ದರೆ ಅಮ್ಮನ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟು, ಸ್ನೂಲಲ್ಲಿ ಮೇಡಂ ಬೈದರೆಂದು ಸಿಟ್ಟು ಬರೋದು ಅಮ್ಮನ ಮೇಲೆ! ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕಂಡ ತಕ್ಷಣ ಅಸಹನೆಯ ಕಟ್ಟಿಯೊಡನೆ ಕೂಗಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆಮೇಲೆ 'ಛ! ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಏನೇನೋ ಅಂದುಬಿಟ್ಟೆನಲ್ಲ!' ಎಂದು ಹಳಹಳಿಸುತ್ತಾರೆ! ಕೆಲ ಮಕ್ಕಳು ಅಮ್ಮನ ಬಳಿ 'ಸಾರಿ' ಕೇಳುವುದೂ ಉಂಟು! ಇಂಥವರಿಗೆ ಕೋಪ ನಿಯಂತ್ರಿಸುವ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳನ್ನೂ ನೀವು ನೀಡಬಹುದು. ಕೋಪ ಬಂದಾಗ ನಿಧಾನವಾಗಿ ದೀರ್ಘ ಉಸಿರನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು, ಒಂದರಿಂದ ಹತ್ತರವರೆಗೆ ಎಣಿಸುವುದು, ಮುಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬಿಗಿಗೊಳಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಸಡಿಲಗೊಳಿಸುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳು ಅವರಿಗೆ ಬಹಳಷ್ಟು ಸಲ ಉಪಯುಕ್ತ ಎನ್ನಿಸುತ್ತವೆ. ಆ ಟಿಪ್ಪಣಿಗಳನ್ನು ಅವರು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಿರುವರೆ ಎಂದು ಆಗಾಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಿ ನೋಡುವುದೂ ಅತ್ಯವಶ್ಯಕ. ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯವೆಂದರೆ, ಪೋಷಕರು ಮಕ್ಕಳ ಎದುರು ಜಗಳವಾಡಬಾರದು. ಹಾಗೆ ಜಗಳವಾಡುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ, ಪೋಷಕರ ಬಗ್ಗೆ ಲಘು ಭಾವನೆ ಮೂಡುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇದೆ. ಪೋಷಕರು ಹೇಳುವ ಬುದ್ಧಿವಾದವನ್ನು ತಾವು ಕೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಪೋಷಕರ ಜಗಳ ಕಾರಣವಾಗುವುದಿದೆ.

ಮಕ್ಕಳು ಮಾಡಿದ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಕ್ತ ಕಂಠದಿಂದ ಹೊಗಳುವುದನ್ನು ಪೋಷಕರು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ದಿನನಿತ್ಯದ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಪ್ರಶಂಸೆಯ ಮಾತಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೂ ಚೆನ್ನ. ಮಕ್ಕಳ ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ-ದಾಯಕವಾಗಿ 'ಪ್ರಾಮಿಸ್' ಮಾಡುವುದು, ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ 'ಗಿಫ್ಟ್'ಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದೂ ಅವರಿಗೆ ಖುಷಿ ಕೊಡುತ್ತವೆ. ಮಕ್ಕಳು ಸದಾ ಖುಷಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಅವರ ಕೋಪಕ್ಕೆ ಲ್ಲಿದೆ ಎದೆ?

'ಮಾತನಾಡುವ ಮುನ್ನ ನೀವು ಆಲಿಸಿ, ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ತೋರುವ ಮುನ್ನ ಯೋಚಿಸಿ' ಎನ್ನುವುದು ಖ್ಯಾತ ಕಾದಂಬರಿಕಾರ ಅರ್ನೆಸ್ಟ್ ಹೆಮಿಂಗ್ವೇ ಮಾತು. ಮಕ್ಕಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾವು- ನೀವು ಯೋಚಿಸಲೇಬೇಕಾದ ವಿಷಯವಿದು. ಅಲ್ಲವೇ?